

nemlig Lov til at se med noget andre Øjne paa, hvad der ligger til Grund for en Kamp mellem to Folkslag, end det, der her har været Tale om. Vi have jo ikke her i Landet i lange Tider ført og ville aldrig nogen Sinde komme til at føre nogen Angrebskrig fra vort Folks Side, men lige saa sikkert som en saadan er forkastelig, og lige saa sikkert som jeg kan være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i, at det kunde være ret sundt at faa en saadan Pjece som af ham nævnt skrevet, der fremstillede den Raahed og Dyriskhed, som Kringen fører med sig, lige saa gavnligt kunde det ogsaa være, om der i en saadan Pjece var et Kapitel, der viste, hvordan smaa Folk under Omstændigheder, hvor deres Selvstændighed har været paa Spil, have forstaaet at stille sig i Gabet og værne om deres Selvstændighed. Ligesom en enkelt Mand vil værne om sit Hjem, saaledes vil et Folk ogsaa værne om sit Folkehjem. Jeg behøver blot at nævne Ordet Thermopylæ, saa vide vi begge, hvad der sigtes til, nemlig hvorledes et Folk kan samles i fælles Følelse af sin Berettigelse og sin Pligt til at værgе sig og sit Land. Jeg vilde derfor heller have set, at man havde sluttet sig til de Opfattelser og Tanker, som fik Udtryk fra de ærede Medlemme for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard) og Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (J. Hage) med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 140, og jeg synes, at der vel maatte have været en Mulighed for at komme over dette Punkt og naa en Forstaaelse paa dette Omraade, netop da den ærede Ordfører for Flertallet i Virkeligheden i sine Udtalelser viste, at han havde Forstaaelse ogsaa af den Side af Sagen, som jeg her særlig har tilladt mig at fremdrage. Navnlige synes jeg, at der var et, der kunde være gjort, og det er nærmest derfor, at jeg har taget Ordet ved denne Sags Behandling. Der blev forleden i en livlig Diskussion mellem et Par Medlemmer brugt nogle slemme Udtryk om at sjakre og at handle. Selv om man nu ikke vil bruge dem, saa kan man jo dog nok bruge det ene til at drage det andet frem, og det laa da saa snublende nær, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds var inde paa at nævne de gamle Krigere. Her ligger jo et Lovforslag om de gamle Krigere paa Tingets Bord. Om jeg husker ret, er det tredje Gang, det er fremme. Jeg havde den Ære at være med til at forelægge det her i Tinget ved denne Samlings Begyndelse, og jeg

tillod mig den Gang at gøre opmærksom paa, at det var et 50 Aars Jubilæum, som de gamle Krigere i Aar kunde holde. Naar der nu er Tale om Jubilæumsfestligheder af den Art, saa havde det jo været ret naturligt, om Finansudvalget, der sidder inde med dette Forslag, havde taget det frem og i Kraft af sin Kærlighed til Sagen kunde have gennemført noget paa det Omraade, altsaa givet en lille Bevilling. Man har maaske været bange for, at det her foreslaede skulde faa et for stærkt Officerspræg, men saa kunde man jo have givet Bevillingen et andet Præg. Naar man ellers i Finansudvalget er angstelig for, at en Bevilling ikke vil ramme det, man tilsigter, eller man har den Opfattelse, at den rammer lidt ved Siden af det, som Ministeren har tilsigtet, saa forstaaer man der saa udmærket ved en Tilføjelse at give Bevillingen det Præg, man ønsker, at den skal have. Det er kun en Maanedstid siden, at jeg talte med en jydsk Husmand, som var herinde i Anledning af en 25 Aars Krigersfest. Det var det Regiment, som han i Krigen tilhørte, der havde en Slagdag at mindes, og han var helt oppe for den Sag. Jeg tænker mig, at det nok havde været muligt ved en Tilføjelse at have givet Bevillingen det Præg, som ogsaa ifølge den ærede Krigsministers Ord synes at have været Meningen med den, nemlig at den menige Mand kunde komme med og kunde komme til at gennemleve Minderne fra den Tid. Jeg mener, at det, som den Gang var oppe, var ikke særlig Raahed og Dyriskhed, men tværtimod det stik modsatte, det var Fædrelandskærlighedens og Offervilighedens Aand, som var raadende, og det er sikkert nok, at der er intet, der mere løfter et Folk end at holde denne Aand vaagen. Dette kunde man altsaa have gjort, og ved Siden deraf kunde man have foreslaet en Bevilling til de gamle Krigere. Jeg ved nok, at det nu ikke kan ske her under Finanslovforslagets 3dje Behandling, men jeg vil dog henstille til Finansudvalget at tage sig af det Forslag, jeg før nævnte. Forslagsstillerne have ikke hørt noget om det; de have Aar efter Aar set det forsvinde i Finansudvalget, og derfra hører man saa aldrig mere til det. Kunde man ikke nu gennemføre det under en eller anden Form? Hvis Forslaget ikke kan gennemføres, som det er, var det da ikke naturligt og rimeligt simpelthen at give en bestemt Sum og sige, at den efter visse bestemte Regler skulde uddelles til de fattigste og ældste af dem, der endnu ere tilbage af denne Kriegerklasse? De fleste af dem ere jo nu